

NORA JUSTESEN

Nora Justesen blev født i 1923 i Bredsten ved Vejle og boede i Bredsten, Erritsø og Thorsager i sin barndom.

Bent Hjortshøj interviewer Nora Justesen, Noras datter Elin deltager også.
Interviewdato 30.06.2016

Jeg er født i Bredsten ved Vejle. Nogle år efter flyttede vi til Erritsølyng, derefter til Thorsager på Djursland og tilbage til Erritsø.

Min far arbejdede på den gamle Lillebæltsbro. Han var med til at bygge broen. Han arbejdede med sænkekasser, men forløftede sig og døde i 1932.

Så flyttede vi igen. Der hvor vi boede, kom udlejer dagen efter fars død og sagde til min mor, at hun ikke har råd til at blive boende. Derfor kom vi ind til selve Erritsø, mellem Erritsø og Snoghøj. Det var der, broen var.

Vi var tre søskende, jeg havde en storebror og en lillebror.

Noras datter Elin fortæller som en detalje, at hendes morfar var indvandrer fra Sverige og søgte arbejde.

Far fik dansk statsborgerskab et lille års tid, før han døde. Han har været her fra 1918 eller 1917. Så fik han det, kort tid før han døde. Så det tog lang tid dengang.

Det har jeg læst i papirerne.

Der var heller ikke noget, der hed enkepenge eller børnepenge, så hvad skulle min mor. Og det vil sige, at først prøvede hun at sy herreskjorter med de her fine plisserer, men da hun altid har haft dårlige lunger, hun har haft den spanske syge, så kunne hun ikke tåle det. Så var der nogen, som skaffede hende en iskiosk nede ved Lillebæltsbroen.

FRA ERRITSØ TIL THORSAGER

Så kom hun derned. og der stod så en mand i en anden iskiosk, og ja så fandt hun sammen med ham. Og så kom det der med, at min bedstemor og bedstefar havde en ejendom i Thorsager, bare sådan en lille ejendom med syv køer, to heste og sådan. Det hed Øen og den er der endnu. Og den nye mand, hun får, vil meget, meget gerne med derop. Men min mor vidste godt, at det ikke kunne gå. Men de kommer derop alligevel.

Så derfor kommer jeg til Thorsager. Da har jeg så gået i skole i Erritsø.

Erritsølyng, der startede jeg. Så kommer jeg til Thorsager, men der kunne min mor slet ikke tåle at være, på grund af at hun ikke var stærk. Det var på grund af lungerne, hun kunne ikke tåle at være ved dyrene. Og de fik besked på, at hvis de blev der, så ville hun dø i løbet af tre måneder. Og min bedstefar ville ikke gå med til, at det skulle sælges. Men de var alligevel nødt til at få en lejlighed.

Så kommer vi til Rønne. Og det vil sige, man kunne jo heller ikke bo to steder dengang. Det kunne slet ikke lade sig gøre. Så det ender med, at jeg ikke ville i skole igen. Der var noget det hed 5. nede i Thorsager. Mere var der ikke. Og jeg ville simpelthen ikke skifte skole igen, og jeg vidste, at når jeg var født før 1. oktober, kunne jeg få lov til at komme ud, når jeg var 13½. Så det vil sige, at det kom jeg. Det har nok også passet dem godt, at jeg kom ud. Så som 13½ årig, mens jeg gik til præst, var jeg fri for at gå i skole.

ER DER NOGET SPECIELT FRA DIN SKOLEGANG?

Hvis jeg må have lov at prale lidt, så var der faktisk, mens vi boede i Erritsø, da skulle jeg have været ind til Fredericia, fordi jeg var dygtig. Ja, men det kom jeg altså ikke. I Erritsø fik vi karakterer, efter det vi kunne. Så min plan var, at jeg skulle op på 1., øverst oppe. Jeg kom op som nummer tre. Så kommer vi jo, og så kommer jeg til Thorsager, og der er der ikke noget, der hedder karakterer eller nogen ting. Og den lærer havde kendt mig i tre måneder, da min far var død.

Da var jeg derhjemme hos min bedstemor. Og da var jeg en lille forsigtig en. Så det troede han stadigvæk jeg var. Så da jeg havde været der et stykke tid, satte han mig op på den første. Men jeg ville ikke være der, fordi det var ikke efter karakterer. Og jeg vidste, der var nogle, der var dygtigere end mig. Så jeg gjorde alt for at komme ned på nederste. Så jeg fik ikke ret meget ud af den sidste skolegang. Der var ikke noget at kæmpe for, der var ikke noget at hige efter. Når man bare bliver fedtet for, det duer ikke. Det blev ikke til mere end det der, i hvert fald. Og når jeg så kommer ud, når jeg var 13½, så har det jo ikke været det store.

TIDLIGT I ARBEJDE

FRITID, HOBBY – HAVDE DU NOGET AF DET?

Nej, det var jo hjem og vaske mælkespande og hjælpe til på gården.

Din mor lærte dig at sy og strikke, da du ikke var ret gammel, det gjorde hun rigtig flot.

Ja det gjorde hun. Og det vil sige, at når jeg så bare gik derhjemme, så skulle jeg faktisk ned på den lille ejendom sammen med min stedfar. Og det ville jeg da slet ikke, nej.

Så kom du jo ned på Slotsbrynet, det lille cafeteria ved Kalø.

Ja så fik jeg arbejde dernede. Så var jeg fri for at komme til Thorsager. Jeg turde ikke være dernede sammen med ham. Det gjorde jeg altså ikke. Jeg løb dernede fra en dag. Så det var mit første arbejde. På Kalø Slotsruin. Altså jeg skulle have 15 kroner den første måned og 18 kroner den næste. Det var i 1936. Og min erfaring har lært mig, at de voksne stolede ikke på børn, men stolede på, hvad de voksne sagde. Så da jeg skulle have min anden løn – den første fik jeg til at putte i min pung – så da jeg skulle have min anden løn, så bad de om min pung og puttede pengene deri, og så tænkte jeg, at hvis jeg kommer hjem, og de ikke er der, hvad siger mor så. Så jeg gik om bag huset og kiggede efter. Og der var ikke mere end 15 kr. Og jeg gik ind og gav dem pungen igen og sagde, at dem ville jeg ikke tage med hjem. Min mor kan komme ned og hente dem. Fordi hvis jeg var kommet hjem til mor ...

SÅ VILLE HUN HAVE TROET, AT DU SELV HAVDE HUGGET DEM

Ja, ja Jeg fik pengene. Jeg ved såmænd ikke en gang, om hun kom derned, eller om de gav mig dem. Det må jeg indrømme, at det kan jeg ikke huske. Jeg ville i hvert fald ikke tage dem med hjem, hvis der ikke var det, der skulle være.

Så ja. Så bliver man jo konfirmeret, så skal man igen ud.

FLYTNING TIL AARHUS OG ARBEJDE PÅ AMTSSYGEHUSET

Så kommer du jo herind omkring.

Ja jeg var vel omkring 17 år.

Jeg synes da, vi skal have den episode med, da du var ovre på Amtssygehuset.
Ja jeg var på Amtssygehuset.

Det var lige inden, mor lærer far at kende.

Ja, jeg flyttede til Aarhus. Der kunne man gå op i Vennelyst til dansant. Og når vi gik derfra, min veninde og mig, så gik vi ned forbi en pølsevogn og kom til at snakke med ham. Og det er ham, jeg blev gift med. Der var jeg omkring 18 år, da jeg lærte ham at kende. Da arbejdede jeg på Amtssygehuset. Der var jeg faktisk ovre, indtil vi bestemte, at vi ville giftes.

Når man så blev ansat derovre, skulle man så købe to kjoler, og nu kan jeg ikke huske, om det var tre hvide forklæder. Dem skulle man selv købe, og det blev trukket i lønnen. Så viser det sig, at der er mig og så en anden pige, der rejste samtidig. De sender bud efter vores kjoler og vores forklæder, og det kunne jeg jo ikke forstå, jeg havde jo selv betalt dem. Jamen det var sådan en gang, de havde derovre, at når man rejste, skulle man aflevere, og så kunne man få penge for, hvad det var værd.

Det sagde jeg, at det ville jeg da gerne selv være med til at bestemme. Det kunne jeg altså ikke. Og jeg bestemte mig for, at det fik de ikke, det var mit og det kunne jeg godt bruge hjemme i mit hjem. Så den pige og jeg, jeg kan ikke engang huske, hvad hun hed, vi bestemte os for at gå ned til en sagfører nede i Ryesgade og snakke med ham om det. Det var gratis retshjælp.

Og selvfølgelig skulle vi ikke aflevere det, når vi havde betalt det. Så det hørte ingen steder hjemme. Og så siger han så samtidig, at så skal I bede om

feriepenge også. Nej det, nej nej nej det ville vi altså ikke. Og den sidste dag, for man skal jo have sin løn den sidste dag, og direktøren var der. Vi kommer ind på kontoret og siger, at vi gerne ville have vores løn. Men han ville have tøjet. Så – nu ved jeg ikke – men i hvert fald siger jeg, at det vil vi ikke, og hvis der er noget i vejen, så kan De henvende Dem til vores sagfører i Ryesgade. Og så skød jeg hjertet op i livet og gik ud og sagde, at så ville vi også gerne have feriepenge. Og ved du hvad, vi fik begge dele! Og der blev sagt at det var første gang at de fik feriepenge derovre, og det var første gang, de fik lov at beholde tøjet. Ja det var også mig. Ja men det var fordi jeg syntes, at det var uretfærdigt. Det kunne jeg altså ikke have.

GIFT SOM 21-ÅRIG MED PØLSEMAND

Jeg blev gift, da jeg var 21, og vi fik Kathe, Kathe er her desværre ikke mere. Jeg fik fire børn, piger. Og jeg har de sødeste piger. Det kan jeg godt sige. Åh ja, er den ene her ikke, så er den anden. Nu er det mest Elin, der er her. Hun bor tættest på. Den yngste hun skal forresten lige til at have folkepension. Hun bliver 65 år her den 2. juli. Det er den yngste og hun bor ude i Assentoft, og den anden bor i Horsens, så Elin er jo tættest på og kommer mest og er virkelig sød. Hun handler for mig. Jeg kan ikke klare busserne mere, de er alt for hurtige. Jeg kan ikke nå at komme ind og få fat, og jeg kan ikke nå at få mig sat ned. For så er den kørt. Og jeg begyndte, når jeg kom ind i bussen, at gribe fat i andres jakker, og det duer jo ikke. Man skal have en god balance for at klare at hoppe ind i en bus. Det gjorde ikke så meget, når man skulle billettere lige indenfor, men når man skulle derover på den anden side af bussen. Der var ingen ting at tage ved, og så var det jo fat i jakker. Så da bestemte jeg, at dem kører jeg ikke med mere.

SÅ DU BLEV HJEMMEGÅENDE HUSMOR. DER VAR NOK AT TAGE FAT I, OG DIN MAND BLEV VED MED AT SÆLGE PØLSER.

Ja det gjorde jeg. Det blev han ved med, og han var pølsemænd i 42 år. Pølsevognen stod for neden af Høegh-Guldbergsgade. Der var ligesom et torv der. Der stod han ved det gelænder der. Ved Vennelyst. Så flyttede han til han hen til Paradisgade, ved Nørregade, der ved de træer, der er der. Så kom han på Store Torv og så endte han på Lille Torv. Og den pølsevogn der er der, den har faktisk Guldsmedgade, Vestergade og alt det der været med til at trumfe

igennem. Pølsevognen stod der ved banken, og den generede banken. Det var ikke pænt, så den skulle flyttes. Men Guldsmedgade og Vestergade protesterede simpelthen mod, at den skulle flyttes, fordi han endte i stedet for oppe i Strøget. Så henviste han dem til Vestergade og Guldsmedgade og det der nede omkring. Så ham ville de ikke af med. Og så skulle der jo laves en flot pølsevogn, og det er den, der er en efterligning af de gamle kiosker. Den er også flot. Men hvis du så ser banken i dag, den har ikke noget at prale af. Men det havde den jo dengang.

Han var med til at kæmpe for den, han var jo tillidsmand for de århusianske pølse mænd i over 20 år, altså for Børnenes Kontor i Graven. De gjorde et stort stykke arbejde.

(Bent fortæller, at han selv har været på tur med Børnenes Kontor, fordi en klassekammerat sagde det var sjovt.)

Jeg ville have haft, at pigerne skulle have været med. Men det syntes min mand ikke om. Jeg synes, at vi var de nærmeste til det, men det syntes han altså ikke. Så det kom de så aldrig.

BØRN MED POLIO

Min mor og far flyttede jo ud i Frederiksparken, da de blev gift, og kom ind i en helt ny lejlighed. Det ved jeg ikke, om er relevant også at snakke om. Jeg blev født derude. Det var i 1950, hvor der var det polio, hvor du så kan fortælle.

Ja, Elin er født i den 10. april 1950. Den 10. april er faktisk også vores bryllupsdag. Vores bryllupsdag er den 10. april, en 2. påskedag. Elin er født den 10. april en 2. påskedag. Men der har kun været de to i alle de år. Jeg ved ikke, hvornår den næste kommer. Er det ikke sjovt?

Der var der polio, og fakta er, at det fik også vores de to piger. Ja, det gjorde de Kathe og Jonna – og faktisk også Elin. Men hun var jo ikke mere end tre måneder, så de sagde, at – altså de andre to var på hospitalet – Elin kunne vi lige så godt beholde hjemme. Hun fik jo bryst, så det var jo faktisk den bedste medicin. Men de slap heldigt fra det begge to. Nogle var jo helt lammet, og nogle hvis ene ben var blevet for kort. Det var, når en muskel var død.

BAD I KÆLDEREN OG VASKEHUS MED GRUEKEDEL

Ja, men det var i 1950. Og så i 1951, altså vi boede så dejligt med moderne vaskehus og alt det der. Og en altan. Så min mand han ville så gerne flytte ind til Aarhus, fordi han stod jo til klokken 12 hver aften. Og der var strenge vintre med at komme ud til Højbjerg, så han ville gerne ind til Aarhus, så han fandt en byggelejlighed her oppe i 33. i 1951, ja den 1. juli og jeg ender oppe på Stiftelsen, hvor den yngste er født den 2. juli. Og der flyttede vi herind til gruekedel. Jeg var vant til maskinvask og flyttede herind til gruekedel, hvor vi skulle fyre op. Det var ikke med gas, men med pindebrænde. Det var slet, slet ikke sjovt. Og det var den eneste betingelse, jeg havde stillet ved at skulle flytte – jeg var så ked af at komme derude fra – at der var et ordentligt vaskehus. Jamen, det kom der. Jeg tror der gik mindst 10–12 år, jeg ved ikke, måske 15 år, hvor vi stadigvæk blev ved med at fyre i gruekedlen. Så, men nu bor jeg faktisk her, ja her i nogle få år, ja i Ringgården har jeg boet siden, men oppe i 33.

Der var der også bad nede i kælderen.

Der var 12 familier om det bad. Derude rejste jeg også fra et badeværelse. Ja, det var simpelthen ned ad bakke. Det var det. Men jeg er oppe igen nu (ler lidt).

(Bent spørger til Noras uddannelse.)

Nej, ved du hvad, det var der altså ikke tid til. Vi kan godt sige, at jeg var hjemmegående. Men jeg havde altså meget arbejde ved siden af. For eksempel har jeg mødt ned ved Busk Sørensen gennem flere år om morgenen og gjort rent i alle deres kontorer. Men det hed sig, at jeg gik hjemme. Men jeg har suppleret det med at tage sådan noget arbejde. Nej, jeg har ingen uddannelse. Jeg håber, jeg har dannelse (ler lidt).

VAREMANGEL UNDER KRIGEN

(Bent spørger til 2. Verdenskrig.)

Ja, det var jo der, hvor jeg flyttede ind til Aarhus. Jeg kan ikke huske mangel på noget. Jeg var jo i Rønne dengang.

Du fik jo Kathe dengang, og da ville du gerne have en konto inde i Magasin. (Far og mor har jo aldrig haft konto og sådan noget. Der var jo mangel på babyting.)

Der var mangel på babyting, viskestykker, håndklæder og sådan noget. Så kommer der en sending af viskestykker til Magasin. Altså vi havde ingen konto nogen steder, for min mand tjente sine penge fra dag til dag. Vi skulle selv sørge for at afregne for varerne, og så var resten hans. Og så tror vi, at vi kunne komme derned og få noget. Men det kunne vi ikke.

Du kunne jo ikke få en konto, fordi du ikke var fastansat eller var tjenestemand. Nej, så kunne man ikke få lov til at købe noget.

KOLONIHAVEN SKIFTET UD MED BIL

(Bent spørger til fritiden.)

Ja, vi kom ud. Da vi boede i Højbjerg, var vi altid i Mindeparken og til koncerter og sådan noget. Og selvfølgelig i Blommehaven og svømme. Vi har været meget ude. Spadseret ture helt fra Højbjerg op til Hasle med barnevogn. Mine svigerforældre havde have deroppe i Haslegården. Vi har gået så mange ture, vi var altid ude.

Vi købte jo farfar og farmors have oppe på Kalendervej, og på et tidspunkt blev vi rigtig trætte af at komme derop, fordi der skulle jo laves noget også. Min far fik fat i sådan et stort cementrør. Det var vores svømmepøl. Han lavede også trapezer og gynger og alt det.

Haven interesserede ikke ham, så det var mig. Det kunne jeg godt lide.

Så på et tidspunkt er det så, at I sælger haven, fordi I investerer i en bil, hvor vi havde rigtig mange ture, derefter.

Hvis du nu tænker på at vi havde haven, det første år Dysse kom i skole. Der er hun syv.

Det er 1958.

Jamen, så passer det jo også sammen. Så solgte vi den, for min mand var ikke interesseret i haven. Det var han ikke.

Vi havde mange rigtig gode ture, og far og mor vidste jo også godt, at nogle år efter de havde solgt haven, ville de sikkert have fået meget mere for den. Men det var en god prioritering, helt sikkert. Den første bil, min far og mor fik, var en slagterbil. Der sad vi så bagi og kunne kigge ud. Vi sad i hvert fald bagi. Det var han rigtig god til at køre ud og finde gode steder. Men det havde vi jo også, da vi boede i Højbjerg. Men det var på gåben. Det her var så i bil.

Og jeg havde glædet mig til at vi skulle have haft en villa deroppe. Men det var det bedste, der skete, at vi kom af med den og vi fik en bil. Og også når pigerne var begyndt at blive trætte af den. Så det var det bedste valg.

Vi har brugt Botanisk Have meget.

Ja det har vi. Hver eneste onsdag. Det var både eftermiddag og aften.

Der var faktisk en der boede ved siden af. Hun hed Birthe Faurholt, hun sang den der med Klaus Jørgen med Grethe Sønck. Den sang hun derovre. Den optrådte hun med derovre.

(Bent spørger til Noras mening om Danmark i dag som nation og som en del af EU.)

Ved du hvad? Jeg synes, det er ved at blive så ringe igen. Det synes jeg altså. Det går tilbage nu. Jeg synes ikke, det er rart. Du kan jo tage alle vegne, hvor der er ufred. Det er der altså. Jeg synes, det går den forkerte vej. Og jeg synes, det bliver værre.

EU-MODSTANDER

(Bent spørger om den del af EU, som vi er, kan hjælpe hinanden ved at stå sammen.)

Det tror jeg faktisk ikke, for det der med at være fri, det med bare at vandre. Se, hvad det har ført til. Det har da ikke ført til noget godt. Og da slet ikke for de mennesker, der vandrer og heller ikke ... jamen alt der er bygget op, bliver jo brudt ned. Så kommer de og underbyder. Det eneste jeg synes, at EU er godt for, det er fabrikkerne og de store herrer. Ikke for den almindelige befolkning, den bliver ringere og ringere. Og jeg kan godt forstå, at dem der virkelig har noget, og dem der sidder dernede, de skalter og valter. De gør jo, som det

passer dem med pengene dernede, at de kan lide det.

De snyder jo også dernede. Så sent som i går, så jeg, at de øverste dernede siger, at de ikke skal reformere fremad, de skal reformere tilbage, fordi det duer ikke, som det går nu. Det gør det jo heller ikke. Nej den åbenhed, det ødelægger en masse.

RESPEKTEN FOR HÅNDENS ARBEJDE FORSVUNDET

(Bent spørger til de unges uddannelsesmuligheder og arbejder.)

Jeg tror, der har været gjort for stor forskel. Du kan jo ikke undvære en elektriker, du kan heller ikke undvære en maler. Du kan ikke undvære en snedker eller tømrer. De har bare ikke været værdsat. Og så har der været det der med – jeg ved ikke, hvad man kalder dem fabrikkerne – firmaerne, det er firmaerne – de har ikke villet uddanne deres personale, og det svier til dem i dag. De skulle simpelthen tvinges. Det glemmer de. De skal tvinges til at tage elever ind og selv uddanne deres personale. Den gamle mesterlære, den har været sat ud af funktion. Og det har været forkert. Så det er at reformere tilbage, kan man sige. For det viser sig jo, at de mennesker ikke kan undværes alligevel. I dag synes jeg, det lyder som fedteri over for dem. Det der med, at det ikke er så fint at gå i lære som snedker, som det er at sidde inde på et universitet. Den hænger der, og den er ikke nem at komme af med. Og de får ikke det samme i løn. Den er svær at komme af med. Jeg kan da godt forstå de unge mennesker. De vil da godt ind og have en uddannelse, hvor de virkelig kan tjene penge. Det er der da ikke noget at sige til. Så man ikke kan sige: "Nå, er du ikke andet end maler eller tømrer!" Den hænger der. Så kan de fedte, lige så meget de vil.

Nogle af dem er jo faktisk også i lære i fire år, så det er jo ikke, fordi det er lidt, de lærer. Men i forhold til hvis du tager en universitetsuddannelse, er forskellen jo stor. Jeg tror da, at hvis man er ung og er i lære som tømrer eller sådan noget, er det ikke sjovt at sige, hvis man er sammen med nogen, der går på universitetet, gymnasiet eller sådan noget. Men man kommer jo over det.

Det er jo det, jeg mener. Respekten for håndens arbejde har været væk i mange år.

Men lærepladserne har jo heller ikke været her. De har jo nedvurderet de lærepladser, og så har de sagt, at det kunne de lære på Teknisk Skole. Jamen, du er jo ikke ude i det sociale, du får de samme og de samme opgaver.

Og det er det jeg mener med, at firmaerne skal tvinges til selv at tage sig af lærlinge. Og jeg har kun hørt én sige det forleden dag, så nu begynder det måske at komme igen.

Men det er jo også frygteligt gerne at ville det, og så kan du ikke få en læreplads.

Og jeg kan også godt forstå, at det de laver, deres afgangsprøve bliver jo bare væk. Derimod før i tiden kom de jo ud i hjemmet. Altså min den yngste bror – det var så nummer fire, min mor fik en dreng mere – han blev maler, og han har faktisk været oppe i vores lejlighed deroppe og lave sit svendestykke i stuen.

Der kom de ud og gjorde det. Nu er de inde for et eller andet. Så får de en mur at lave eller sådan noget.

(Bent spørger til Aarhus som 2017 Kulturhovedstad.)

Jeg tror faktisk slet ikke, jeg har tænkt over. Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare. Så det med kulturugen ved jeg ikke hvad jeg skal svare på. Jeg er ikke gået op i det. 2017 er lige om lidt.

EGOISMEN HAR TAGET OVER

(Bent spørger om gode råd til de unge mennesker og tilfredsheden med Noras eget liv.)

Det gode samfund, der gives videre, synes jeg, er ved at blive ødelagt. Jeg synes, der er for meget egoisme. Det er mig selv. Vi kan bare tage her. Der er jo ikke noget som før i tiden. Vi kommer ikke hinanden ved, som i gamle dage. Vi går jo godt nok ind i det fælleslokale her ved siden af en gang om ugen i strikkeklub.

Der er Dagny og mig. Alle andre er kommet udefra. Hvor er alle de gamle henne, der boede her? Jo, der bor en her nedenunder mig. Hun har så boet her

før. Og så er der en mand også eller to. Ellers tror jeg, det er nyankomne udefra, fra Holstebro, Åbyhøj, eller hvor de nu er kommet fra. Hvordan er det gået til? Jeg tror ikke, at det er, fordi der er mange her, der er døde. Jeg tror, de har prioriteret udefrakommende.

Det er ikke lige spørgsmålet. Det er selve Ringgården. Det er mere, om du kan give nogle råd til oldebørn. Dem der skal overtage, for eksempel Mark, der bliver 18.

Nå ja. Det tror jeg bliver svært, fordi de er meget egen.

(Elin og interviewer taler lidt om unge menneskers indsats i frivilligt arbejde og den samfundsindsigt, der kan komme ud af det.)

Det kan da godt være, jeg ser forkert på det. Jeg synes, børn er meget egen. Det er nok, fordi at mine oldebørn ikke er så gamle endnu. Jeg kan nok ikke se det.

Du skal nok også se det, at børn i dag går i børnehave, SFO og skole. De skal jo håndtere sig selv i 8-10 timer nogle gange. Så derfor kan derfor kan det jo ikke hjælpe noget, at de ikke tænker på sig selv. Det er jo en del af samfundet i dag. Ja, uha! "Jeg går ind til mor og siger det" – Den skal simpelthen ikke tilbage igen. Det skal den ikke.

Jeg ønsker i hvert fald, at det ikke bliver ved med at gå tilbage, for det bliver forfærdeligt for oldebørnene. Måske ikke børnene. Mine børnebørn er i gode veje alle, og så kommer oldebørnene. At komme tilbage? Nej, det ville være forfærdeligt!